

Sygn. akt VU 6051/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku H. G. i A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o podleganie obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania H. G. A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 18 czerwca 2014r. sygn. (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VU 6051/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 czerwca 2014 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. stwierdził, że A. S., jako pracownik u płatnika składek H. G., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P., **nie podlega w okresie od 22 stycznia 2014 roku do dnia 24 stycznia 2014 roku ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.**

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż całokształt okoliczności sprawy przemawia za przyjęciem, że umowa o pracę została zawarta dla pozorów i w konsekwencji nie może ona rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do uznania, że osoba, która zawarła taką umowę podlega ubezpieczeniom społecznym.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 21 lipca 2014 roku wniosła A. S., wnosząc w nim o ustalenie, że podlega ona ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek H. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P..

W dniu 22 lipca 2014 roku odwołanie od wskazanej na wstępie decyzji wniosła również H. G., wnosząc o jej zmianę i stwierdzenie, że A. S. podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek H. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P..

Organ rentowy wnosił o oddalenie obydwu odwołań.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

H. G. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) w P., w zakresie gastronomii oraz krawiectwa (dowód: częściowo zeznania A. S. od minuty 2.05 do minuty 7.03 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23, częściowo zeznania H. G. od minuty 7.06 do minuty 15.09 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23).

W okresie od 27 maja 2013 roku do 25 października 2013 roku A. S. odbywała staż u H. G. na stanowisku kelnera, na skutek skierowania jej z Urzędu Pracy. Już w czasie odbywania tego stażu była w ciąży. W związku z zawartą umową z Urzędem Pracy o staż A. S., płatnik H. G. miała obowiązek zatrudnienia A. S. przez okres 3 miesięcy po zakończeniu stażu. W związku z powyższym A. S. została zatrudniona przez H. G. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony na okres od 26 października 2013 roku do 30 listopada 2013 roku, na stanowisku pomoc dziewiarza (dowód: świadectwo pracy z dnia 3 grudnia 2013 roku k. 6-8 akt ZUS, częściowo zeznania A. S. od minuty 2.05 do minuty 7.03 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23, częściowo zeznania H. G. od minuty 7.06 do minuty 15.09 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23).

W okresie od 4 grudnia 2013 roku do 21 stycznia 2014 roku A. S. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby w okresie ciąży (okoliczność bezsporna).

W dniu 20 stycznia 2014 roku H. G. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P., zawarła z A. S. umowę o pracę na czas określony od dnia 22 stycznia 2014 roku do dnia porodu z wynagrodzeniem 1.680 złotych brutto miesięcznie, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku **kelnera** w restauracji w S. (dowód: umowa o pracę na czas określony k. 9 akt ZUS, częściowo zeznania A. S. od minuty 2.05 do minuty 7.03 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23, częściowo zeznania H. G. od minuty 7.06 do minuty 15.09 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23).

W chwili podpisywania tej umowy o pracę A. S. była w 9 miesiącu ciąży (dowód: częściowo zeznania A. S. od minuty 2.05 do minuty 7.03 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23).

W dniu 20 stycznia 2014 roku A. S. uzyskała zaświadczenie lekarskie o zdolności do pracy na stanowisku kelnera u H. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P..

(dowód: zaświadczenie lekarskie z dnia 20 stycznia 2014 roku k. 3 akt ZUS)

W dniu 20 stycznia 2014 roku H. G. przygotowała kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie (...) o przeprowadzonym w dniu 22 stycznia 2014 roku instruktażu ogólnym, a w dniach 22 i 23 stycznia 2014 roku instruktażu stanowiskowym, na stanowisku kelnera. Powyższą kartę szkolenia A. S. podpisała w dniu 20 stycznia 2014 roku (dowód: karta szkolenia wstępnego k. 2 akt ZUS, częściowo zeznania A. S. od minuty 2.05 do minuty 7.03 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23, częściowo zeznania H. G. od minuty 7.06 do minuty 15.09 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23).

A. S. w dniu 21 stycznia 2014 roku źle się poczuła i została przewieziona karetką do (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w P.. W dniu (...) urodziła dziecko w wyniku porodu operacyjnego (dowód: zaświadczenie o porodzie z dnia 29 stycznia 2014 roku k. 1 akt ZUS, częściowo zeznania A. S. od minuty 2.05 do minuty 7.03 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23, częściowo zeznania H. G. od minuty 7.06 do minuty 15.09 protokół rozprawy z dnia 8 stycznia 2015 roku wraz z nagraniem koperta k. 23)

A. S., mimo podpisanej umowy o pracę w dniu 20 stycznia 2014 roku, nie podjęła faktycznie zatrudnienia na stanowisku kelnera w restauracji (...) (okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1442) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Na mocy art. 11 ust. 1 powołanej ustawy osoby te podlegają także obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, a na mocy art. 12 ust. 1 powołanej ustawy ubezpieczeniu wypadkowemu. Art. 13 pkt 1 powołanej ustawy przewiduje, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu pracownicy podlegają od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Art. 8 ust. 1 powołanej ustawy nakazuje za pracownika uważać osobę pozostającą w stosunku pracy.

Stosownie do treści art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Na treść stosunku pracy składają się zatem wzajemne prawa i obowiązki stron stosunku pracy (pracownika i pracodawcy). Zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do osobistego wykonywania pracy na rzecz pracodawcy za wynagrodzeniem. Kolejna cecha tego stosunku to zawłaszczanie wyniku pracy przez pracodawcę i wykonywanie pracy w warunkach podporządkowania czyli pod kierownictwem pracodawcy. Pracownik nie odpowiada jednak za wynik pracy, ale za samo staranne świadczenie pracy. Do nawiązania stosunku pracy dochodzi poprzez zawarcie pomiędzy pracownikiem a pracodawcą umowy o pracę.

W przedmiotowej sprawie A. S. zawarła z H. G., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P., umowę o pracę. Była to umowa na czas określony od 22 stycznia 2014 roku do dnia porodu. Z tego tytułu ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń. W tym miejscu wskazać należy, iż samo zawarcie umowy o pracę i zgłoszenie do ubezpieczeń nie daje podstawy do podlegania ubezpieczeniom bowiem, jak wynika z brzmienia przytoczonych przepisów, jedynie rzeczywiste pozostawanie w stosunku pracy, daje podstawę do podlegania ubezpieczeniom. Pogląd ten nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 2013 roku (sygn. akt I UK 472/12, opubl. G.Prawna (...)), zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z tytułu zawarcia umowy o pracę bez nawiązania stosunku pracy wiążącego się z wykonywaniem obowiązków pracowniczych nie ma podstawy faktycznej.

Ponadto, jak wskazuje się w orzecznictwie, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacanie składki przez podmiot, który nie świadczy pracy, nie stanowi przesłanki objęcia ubezpieczeniem społecznym i stania się jego podmiotem. Skutku takiego nie wywołuje zawarcie umowy o pracę, której strony stwarzają pozór realizacji przez ubezpieczonego czynności odpowiadających treści art. 22 k.p., czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem, odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy (art. 78 k.p.). Tym samym, bycie podmiotem ubezpieczenia związane jest wyłącznie z realizacją podstawowego dla stosunków tego ubezpieczenia warunku wykonywania pracy w ramach stosunku pracy. W świetle tego istotne jest, czy pracownik zawierający umowę o pracę w rzeczywistości pracę taką wykonywał (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 roku, sygn. akt II UK 69/11 LEX nr 1108830 i wskazane w uzasadnieniu judykaty).

Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2012 roku (sygn. akt II UK 14/12 LEX nr 1216864) podkreślił, że jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy, to taką umowę należy potraktować jako zawartą dla pozorów i przez to nie mogącą stanowić tytułu do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że art. 83 § 1 k.c. określa czynność prawną pozorną jako oświadczenie woli złożone drugiej stronie, które musi być złożone tylko dla pozorów, a jego adresat musi mieć tego świadomość (zgadzać się na dokonanie czynności prawnej dla pozorów), przy czym przesłanki te muszą wystąpić łącznie. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałyby ze złożonego przez nią oświadczenia woli. Stąd też podstawowe znaczenie w sprawie

miało ustalenie, czy istotnie A. S. łączył z H. G. prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) w P.. stosunek pracy w rozumieniu art. 22 k.p., bowiem to jedynie daje prawo do objęcia ubezpieczeniem społecznym z tego tytułu.

Sąd Okręgowy nie uznał za wiarygodne zeznania A. S. i H. G. w zakresie w jakim twierdziły one, że A. S. w wyniku zawartej umowy o pracę obowiązującej od dnia 22 stycznia 2014 roku, miała rzeczywiście wykonywać w pełnym wymiarze pracę kelnera, a H. G. ją przyjmować.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można uznać, aby w okolicznościach przedmiotowej sprawy strony łączył rzeczywisty stosunek pracy. Za przeciwnym wnioskiem nie mogą przemawiać takie podnoszone przez skarżące okoliczności, jak wymóg zatrudnienia przez H. G. A. S. po zakończeniu stażu z urzędu pracy przez 3 miesiące oraz przeświadczenie, że A. S. będzie faktycznie pracować jako kelnerka w restauracji, będąc w dziewiątym miesiącu ciąży, bowiem „ciąża to nie choroba”. I tak nie można w całości zaaprobować stanowisko H. G., że wobec zawartej z Urzędem Pracy umowy o staż dla A. S., była ona zobowiązana do dalszego jej zatrudnienia w wymiarze, co najmniej 3 miesięcy, dlatego też została zawarta przedmiotowa umowa o pracę. Odnosząc się do tej kwestii wskazać należy, co jest w sprawie bezsporne, że w okresie od dnia 27 maja 2013 roku do dnia 25 października 2013 roku A. S. odbywała staż u H. G. na stanowisku kelnera. W trakcie odbywania tego stażu A. S. była już w ciąży. Po jego zakończeniu została zatrudniona przez H. G. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od 26 października 2013 roku do 30 listopada 2013 roku na stanowisku pomoc dziewiarza. H. G. nie potrafiła w sposób logiczny i przekonujący wyjaśnić, dlaczego nie zawarła od razu z A. S. umowy o pracę na czas 3 miesięcy, do czego była zobowiązana umową z Urzędem pracy. Wskazała jedynie, że nie musiała od razu w ciągłości zawrzeć takiej umowy na 3 miesiące i mogła najpierw zawrzeć umowę na krótszy okres, a potem kolejne umowy na dalsze okresy. W świetle okoliczności sprawy takie postępowanie jest nielogiczne. H. G. wiedziała bowiem, że A. S. jest w ciąży i termin porodu ma wyznaczony „na luty 2014 roku” (jak to zeznała A. S.). Tym samym, w ocenie Sądu, winna się ona spodziewać, że istnieje prawdopodobieństwo, że im bliżej porodu A. S. może stać się niezdolna do pracy, bowiem stan jej zdrowia nie pozwoli jej na wykonywanie zatrudnienia. Wobec powyższego bardziej logicznym byłoby zatrudnienia A. S. od razu po odbyciu stażu na okres 3 miesięcy, a nie najpierw na okres około 1 miesiąca. Niewiarygodnym są, w ocenie Sądu, zeznania H. G. w zakresie w jakim twierdzi ona, że po zakończeniu tej pierwszej umowy tj. od 26 października 2013 roku do 30 listopada 2013 roku kolejna umowa o pracę nie została zawarta tylko dlatego, że A. S. źle się poczuła, zachorowała i przebywała na zwolnieniu lekarskim. Przede wszystkim wskazać należy, iż nic nie stało na przeszkodzie, aby od dnia 1 grudnia 2013 roku taka kolejna umowa o pracę została zawarta, bowiem A. S. na zwolnieniu lekarskim przebywała dopiero od 4 grudnia 2013 roku. Jednocześnie zeznania zarówno A. S. jak i H. G. w zakresie zdolności ubezpieczonej do pracy na stanowisku kelnera w okresie ciąży są wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony, A. S. przebywała bowiem na zwolnieniu lekarskim w okresie od 4 grudnia 2013 roku do 21 stycznia 2014 roku (a więc przez okres niemalże dwóch miesięcy), bowiem źle się poczuła i jak to sama zeznała: „bolał ją brzuch”, by następnie wskazać, że w styczniu 2014 roku będąc w dziewiątym miesiącu ciąży, tuż przed samym porodem, czuła się dobrze i była zdolna do podjęcia i wykonywania pracy na stanowisku kelnera w restauracji. W ocenie Sądu Okręgowego, nie można również uznać za wiarygodne zeznania A. S. w zakresie dotyczącym braku wyznaczenia przez lekarza prowadzącego ciążę dokładnego terminu porodu. Podkreślenia wymaga fakt, iż A. S. zdecydowanie i stanowczo określiła, że termin porodu miał wyznaczony na „luty 2014 roku”, bez określenia konkretnej daty dziennej. Okoliczność, iż w jej przypadku termin porodu był wyznaczony na „luty 2014 roku” jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, okolicznością przemawiającą za wiarygodnością stanowisk odwołujących się, nie może być fakt uzyskania przez A. S. w dniu 20 stycznia 2014 roku zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do pracy na stanowisku kelnera. Odnosząc się do tej kwestii, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż A. S. uzyskała takie zaświadczenie i być może była zdolna do pracy na tym stanowisku, nie oznacza to jednak, że celem jego uzyskania było rzeczywiste i faktyczne wykonywanie pracy na stanowisku kelnera. Powyższe zaświadczenie w przeświadczeniu Sądu Okręgowego, A. S. uzyskała, celem stworzenia prawidłowej dokumentacji pracowniczej przy okazji zawarcia komentowanej umowy o pracę, jak również celem dopełnienia formalnych wymogów z tym związanych. Takim kolejnym dokumentem stworzonym na potrzeby zgromadzenia wymaganej prawem dokumentacji pracowniczej była

karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy. Jak ostatecznie przyznała sama H. G. ten dokument został stworzony i podpisany przez zarówno A. S. jak i H. G. w dniu 20 stycznia 2014 roku. W dokumencie tym odwołujące się potwierdziły nieprawdziwą okoliczność o przeprowadzonym przez J. N. w dniu 22 stycznia 2014 roku instruktazu ogólnym oraz o przeprowadzonym przez H. G. w dniach 22 i 23 stycznia 2014 roku instruktazu stanowiskowym na stanowisku kelner. Zdaniem Sądu Okręgowego, sporządzenie powyższego dokumentu w dniu 20 stycznia 2014 roku jednoznacznie wskazuje, że strony zawartej w dniu 20 stycznia 2014 roku umowy o pracę, nie miały zamiaru faktycznego nawiązania stosunku pracy pomiędzy A. S. i H. G.. Gdyby rzeczywiście odwołujące chciały nawiązać faktyczny stosunek pracy, nie stało na przeszkodzie by takie szkolenie z zakresie bhp zostało rzeczywiście przeprowadzone, gdy A. S. stawi się do pracy jak to przewidziano w umowie w dniu 22 stycznia 2014 roku. W ocenie Sądu odwołujące wiedziały, że A. S. w dniu 22 stycznia 2014 roku nie stawi się do pracy, bowiem strony nie miały zamiaru zrealizowania zawartej umowy o pracę i dlatego też ten dokument został sporządzony od razu w dniu 20 stycznia 2014 roku, a więc w dniu podpisania komentowanej umowy o pracę. Tego dnia tj. 20 stycznia 2014 roku zarówno A. S. jak i H. G. dopełniły od razu wszystkich formalności związanych z zawarciem umowy o pracę. Odwołujące sporządziły umowę o pracę, sporządziły kartę szkolenia wstępnego w zakresie bhp a ponadto A. S. przedstawiła zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań na stanowisku kelnera. Odwołujące się jednak nie przewidziały, że w dniu 21 stycznia 2014 roku A. S. źle się poczuje i będzie przebywała w szpitalu.

Powtórzyć należy, iż powyżej wskazane okoliczności sprawiają, że nie są wiarygodne zeznania odwołujących w których podnoszą one, że celem zawartej umowy o pracę było faktyczne i rzeczywiste wykonywanie przez A. S. pracy.

Konsekwencją tak przeprowadzonej oceny materiału dowodowego, jest przyjęcie, że przedmiotowa umowa o pracę jest nieważna na mocy art. 83 § 1 k.c., a także że pomiędzy A. S. a H. G. nie powstał stosunek pracy w rozumieniu art. 22 k.p. Jak już wyżej wspomniano, art. 83 § 1 k.c. określa czynność prawną pozorną jako oświadczenie woli złożone drugiej stronie, które musi być złożone tylko dla pozorów, a jego adresat musi mieć tego świadomość, przy czym przesłanki te muszą wystąpić łącznie. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Zarówno A. S. jak i H. G. nie miały zamiaru wywołać skutków prawnych jakie wiążą się z umową o pracę, tj. nie chciały powstania zobowiązania w którym pracownica miałaby świadczyć na rzecz pracodawcy pracę, a pracodawca tę pracę przyjmować za wynagrodzeniem. Strony nie tylko nie miały zamiaru realizować postanowień umowy ale także jej nie zrealizowały, bowiem od dnia 21 stycznia 2014 roku – co było w sprawie bezsporne, A. S. przebywała w szpitalu, a zatem nie istniał pomiędzy nimi przez okres od 22 stycznia 2014 roku do 24 stycznia 2014 roku stosunek pracy, skoro pracownik pracy nie wykonywał a pracodawca go nie zatrudniał. W takim zaś przypadku nie mógł powstać tytuł ubezpieczenia, pod którym odwołująca została zgłoszona. Zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego następuje wówczas jedynie pod pozorem zatrudnienia, a zatem dotyczy osoby, która nie może być uznana za podmiot tego rodzaju ubezpieczenia, ponieważ nie świadczy pracy w ramach stosunku pracy i przez to nie można jej przypisać cech pracownika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 1999 r., II UKN 512/98, OSNP 2000 nr 9, poz. 368, lub wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2001 r., II UKN 244/00, OSNP 2002 nr 20, poz. 496).

W tym miejscu podkreślić należy, iż o pozorności zawartej w niniejszej sprawie umowy o pracę nie świadczy jedynie fakt, że już w dniu jej zawarcia skarżąca była w zaawansowanej ciąży. Nie budzi bowiem wątpliwości, że obowiązujące przepisy nie zakazują zawierania umów o pracę z kobietami w ciąży, który to zakaz stałby w oczywistej sprzeczności z podstawową zasadą prawa pracy określoną w art. 11⁽³⁾ k.p., wprowadzającą zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji w zatrudnieniu. Nie można przyjmować pozorności oświadczenia woli gdy, gdy pracownik podjął i wykonywał pracę, a pracodawca świadczenie to przyjmował (por. SN w wyroku z dnia 14 marca 2001 roku, II UKN 258/00, OSNP 2002/21/527). Należy tu bowiem zaakcentować, że czym innym jest zawarcie umowy o pracę i jej realizacja, a przy tym korzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, o ile takie okoliczności powstaną, a czym innym jest zawarcie umowy o pracę tylko dla uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Sąd wnioskodawczyni w spornym okresie, stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, zdaniem Sądu Okręgowego, niepodlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu. W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu Okręgowego, w pełni zasadna była zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, którą stwierdzono, że A. S. jako pracownik u płatnika składek H. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w P.. nie podlega w okresie od 22 stycznia 2014 roku do dnia 24 stycznia 2014 roku ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania A. S. i H. G..